

Gyerekkoromban a festőművész anyám albumos polcán bukkantam az *Álmodtam nekedre*, és hosszú ideig nem értettem, hogy egyedüli „képtelen” könyvként miért árválkodik ott a sok képes között. Annyira nem, hogy hamarosan – egészen biztosan túl fiatalon – elolvastam. Emlékeim szerint épp csak letettem a *Nagy indiánkönyvet*, az első komolyabb vállalásomat (nem voltam olvasós gyerek). Ma érteni vélem, hogy azért volt ott, közel az ágyához, mert anyám szerette, mint valami kézhez kopott kapaszkodót, amiért akkor nyúlunk, mikor életszerűtlennek látszik a világban érzékenynek lenni. Feltehetőleg az anyám miatt éreztem fontosnak aztán Spiró György minden megjelent könyvét elolvasni.

Már a Magvetőnél dolgoztam, mikor belépett a Szervita téri irodába a *Fogság* kéziratával. Úgy emlékszem, nagyjából másfél nap alatt olvastam el. Az első olyan élményem volt szerkesztőként, amilyen élményt az ember a szerkesztőségtől várna: kézbe venni valamit, ami hihetetlenül jó irodalom, nem is magyar, hanem mindjárt világ-, amiben közben benne van a siker ígérete – ráadásul rajtam kívül még senki, vagy alig párán olvashatták. Akkortájt lett nekem is egy Spiróm, ami közel pihen az ágyhoz és néha lehet bele kapaszkodni. Ezért a legszemélyesebb hálával és köszönettel tartozom. Isten éltesse őt a 65. születésnapján, és ha ígérte is, hogy több olyan, mint a *Fogság* nem lesz, részemről beérvén őszönként megjelenő *Tavaszi Tárlatokkal*.

Sárközy Bence